

20-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - সংগদোষে সংশয় বুদ্ধি বনায় সেয়েহে সংগদোষত ফাঁচি কেতিয়াও পঢ়া এৰিব নালাগে, কোৱা হয়
সংগই তৰাই আৰু কুসংগই বুৰাই"**

***প্ৰশ্ন:-** পিতাৰ কোনটো শ্ৰীমতে তোমালোকক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য বনাই দিয়ে?

***উত্তৰ:-**পিতাৰ শ্ৰীমত হৈছে – সন্তানসকল, ঘৰ গৃহস্থত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে হৈ থাকা। যিদৰে পদুম ফুলক বোকা আৰু পানীয়ে স্পৰ্শ নকৰে, সেইদৰে বিকাৰী দুনীয়াত থাকিও বিকাৰে যেন স্পৰ্শ নকৰে। এয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম, নিৰ্বিকাৰী দুনীয়াকৈ যাব লাগে, সেয়েহে পৱিত্ৰ হোৱা। এইটো শ্ৰীমতৰে তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হৈ যাবা। স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাবা।

***গীত:-** মোক আশ্ৰয় দিওঁতা.....

ওম শান্তি। পিতাই বুজাইছে যে ভগৱান এজনেই যিয়ে ভগৱতীসকলক (দেৱী) ৰচিছিল। নিশ্চয় ভগৱানে কৈছে। যেনেকৈ আইনজুই কৈছে, চিকিৎসকে কৈছে... পিছে এয়া হ'ল ভগৱানে কোৱা। ভগৱানে কয় - মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক ৰজাৰো ৰজা বনাম। এয়া হ'ল গীতা। কিন্তু মানুহে পাহৰি গ'ল যে গীতাৰ ভগৱান কোন আছিল। কৃষ্ণ আছিল স্বৰ্গৰ প্ৰথম নম্বৰ ৰাজকুমাৰ। ইমান উচ্চ প্ৰাপ্তি কোনে কৰাইছিল? উচ্চতকৈও উচ্চ প্ৰাপ্তি হ'ল ৰাধা কৃষ্ণ অথবা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ। এই কথা কোনেও বুজিব নোৱাৰে ৰাধা কৃষ্ণই সয়ম্বৰৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। তেওঁলোকক এই উচ্চ পদ কোনে দিলে? কৃষ্ণ কোন আছিল, নাৰায়ণ কোন আছিল? এই কথাবোৰ তোমালোকেহে জানা। কৃষ্ণক বহুত মৰম কৰে, জয়ন্তীও পালন কৰে গতিকে যাৰ লগত কৃষ্ণৰ সয়ম্বৰ হৈছিল তেওঁৰো মহিমা হ'ব। ৰাধা-কৃষ্ণক একেলগে দেখুৱায়। তেওঁলোকক এনেকুৱা কোনে বনাইছিল? ৰচয়িতা এক নিৰাকাৰকে কোৱা হয়। সাকাৰ ৰূপক কেতিয়াও ৰচয়িতা বুলি নামানে। নিৰাকাৰ ভগৱান পিতা বুলি কয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ আদিত আছিল। এতিয়া হ'ল কলিয়ুগ। ইয়াত মানুহ দুখী কঙাল হৈছে। ৰজা-ৰাণীটো নায়েই। স্বৰ্গৰ বহুত মহিমা কৰে। কোনোবা মৰিলে কয় অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। স্বৰ্গৰ স্মৃতি আহে গতিকে নিশ্চয় স্বৰ্গ কিবা ভাল বস্তু আছিল। নৰকত যাৰ মৃত্যু হয়, তেওঁ পুনৰ্জন্ম নিশ্চয় নৰকতে ল'ব লাগিব। যেনেকুৱা কৰ্ম কৰিব সেই অনুসৰি ইয়াত জন্ম ল'বলগীয়া হয়। এতিয়া ভগৱান হ'ল নিৰাকাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ, যাক সকলোৱে মানে। তেওঁৰ স্মৃতিচিহ্ন হ'ল শিৱৰ মন্দিৰ। ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শংকৰৰ চিত্ৰ দেখুৱালে ক'ব এয়া ব্ৰহ্মা, এয়া বিষ্ণু হয়। ভগৱান ব্ৰহ্মা বা ভগৱান বিষ্ণু বুলি নকয়। ভগৱান এক নিৰাকাৰকে কোৱা হয়। তেওঁ শিৱহে হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ভগৱান-ভগৱতী হৈ আছো। কাৰ দ্বাৰা? ভগৱানৰ দ্বাৰা। পিতা হ'ল ৰচয়িতা, তেওঁ স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। গতিকে যিসকলে এই স্বৰ্গৰ মালিক হয় তেৱেঁই প্ৰালন্ধ দিছিল। চিত্ৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত আছে। এয়াও মানুহে বুজি পায় যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্যযুগৰ মালিক আছিল। কেৱল এয়া পাহৰি গ'ল যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সৰুকালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল। সত্যযুগত মহাৰাজা-মহাৰাণী আছিল তেনেহ'লে নিশ্চয় তেওঁলোকৰ শৈশৱো থাকিব। তেওঁলোকৰ এই প্ৰাপ্তি নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতাই কৰাইছিল। তেওঁ কেতিয়া আহিছিল - কোনেও নাজানে। শিৱৰ লিংগতো আছে। এইটো শিৱৰ ডাঙৰ ৰূপ কৰি দেখুৱাইছে। প্ৰকৃততে ইমান ডাঙৰ নহয়। তেওঁ তৰাৰ সদৃশ হয়, তেওঁৰ কোনো চিত্ৰৰে বুজিব নোৱাৰি। এয়া কেৱল পূজাৰ কাৰণে ডাঙৰ চিত্ৰ বনোৱা হৈছে। তেন্তে এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল? নামৰ দৰকাৰ। খ্ৰীষ্টিয়ান, বৌদ্ধ আদি সকলোৱে জানে যে আমাৰ ধৰ্ম অমুকে প্ৰতিষ্ঠা

কৰিছিল। এয়া তেওঁলোকৰ ধৰ্মশাস্ত্ৰ। প্ৰথম-প্ৰথম মুখ্য কথাই হ'ল এইটো সেয়েহে বাবাই চিত্ৰ বনাই। বুজাবৰ কাৰণেই বনাই। আগৰ চিত্ৰসমূহত কোনো লিখনি নাছিল। এইটো বুজোৱা হৈছে যে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা। স্বৰ্গত সদায় সুখ থাকে। তাত ইমানবোৰ মানুহ থাকিব নেকি? বৃক্ষজোপা প্ৰথমে সৰু হয় পাছত বাঢ়ি গৈ থাকে। স্বৰ্গত বহুত কমসংখ্যক থাকিব। নৰকত বহুত আছে। স্বৰ্গত কেৱল দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজধানী আছিল। এইটো আৰু কোনেও নাজানে। সুধিব লাগে এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেদৰে ঘূৰে? ৫ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে নিশ্চয় ইয়াত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, তাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হৈছিল। সেয়া অতীত হৈ গৈছে। যি নতুন দুনিয়া আছিল, সেয়া এতিয়া পুৰণি নৰক হৈ গৈছে। অচ্ছা আকৌ কি হ'ব? পুনৰ স্বৰ্গ আহিব। ভঙাই স্বৰ্গ বা মুক্তিধামক স্মৰণ কৰে। কিয় স্মৰণ কৰে? কিয়নো ইয়াত দুখ আছে। স্বৰ্গত সদায়েই সুখ থাকে। পিতাই সন্তানসকলক ৰচনা কৰি দুখী বনাব জানো। এইটো হ'বই নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ হ'ব লাগিব। সত্যযুগৰ অন্ত, ত্ৰেতাৰ আদিৰ সংগম কোনো কল্যাণকাৰী নহয় কিয়নো সত্যযুগত যি ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ আছিল, সেই দেৱী-দেৱতাসকলে পুনৰ ১৪ কলালৈ পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। গতিকে সেয়া কল্যাণকাৰী যুগ কেনেকৈ হ'ব। পাছত ত্ৰেতাৰ অন্ত, দ্বাপৰ যুগৰ আদিও সংগম হ'ল কিন্তু তাতো কলাসমূহ কম হৈ যায়। সত্যযুগৰ পৰা সত্যো, ৰজো, তমোলৈ নামি আহে। তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। এই সময়ত গোটেই দুনিয়া দুখী। ইয়াকে কোৱা হয় অনাথৰ দুনিয়া। কোনো গৰাকী নাই। ঘৰত মাতা-পিতা নাথাকিলে সকলোৱে নিজৰ মাজত কাজিয়া কৰাত লাগি যায়। সেয়েহে কোৱা যায় তুমি গৰাকীহীন। সেয়া হ'ল হৃদয়ৰ কথা। এতিয়া এয়া হ'ল বেহৃদয়ৰ কথা। গোটেই দুনিয়াৰ কোনো মা-বাপ নাই। মানুহে মানুহৰ লগত কাজিয়া কৰে। জন্তুয়েও কাজিয়া কৰে। কোনো গৰাকী নাই। গৰাকী হ'ল ৰচয়িতা পিতা। তেওঁ আহি সকলো সন্তানৰ গৰাকী হৈ পৰে। পিতাই সন্তানসকলক শান্তিধাম আৰু পাছত সুখধামলৈ লৈ যায়। প্ৰথমে সত্যোপ্ৰধান পাছত সত্যো, ৰজো, তমো। প্ৰত্যেক বস্তুৰে এনেকুৱা হয়। সৰু শিশুও সত্যোপ্ৰধান হয় সেয়েহে মৰম লাগে। সেই শিশুয়ে যদি শিক্ষা নাপায় তেন্তে মা-পিতাক অশান্তি দিবলৈ ধৰে। অশান্তিটো হ'বই নহয়নে। হাই-কাজিয়া কৰি বেমাৰী হৈ পৰে। কাৰোবাৰ লোকচান হ'ল, তেতিয়া সেয়াও দুখ হয় নহয়নে। সত্যযুগত কোনোও দুখী নহয়। সেইয়া হ'ল সুখধাম। পিতাই সন্তানসকলৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে, তাত সদায়েই সুখ।

তোমালোকে জানা এই বেহৃদয় দুনিয়া নতুন আছিল, এতিয়া পুৰণি হ'ল। দিল্লী পুৰণি আৰু নতুন আছে নহয়নে। পুৰণি বেলেগ, নতুন বেলেগ। নতুন দিল্লী দেখিবলৈ কিমান ভাল! এনেকুৱা নহয় যে পুৰণাক কিবা উৰুৱাই দিব, পাছত থাকিব ক'ত? ইয়াত নতুন-পুৰণি দুয়োটা আছে পাছত এই পুৰণি নষ্ট হৈ নতুন হ'ব যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। দিল্লীকেই পৰিস্থান বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত হ'ল কবৰস্থান। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। দিল্লী পৰিস্থান আছিল, স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া নৰক হ'ল। পিতা নিজেই স্বৰ্গৰ মালিক নহয়, সন্তানসকলক বনাই। তোমালোকে কোৱা - বাবাই আমাক পুনৰ স্বৰ্গৰ মালিক বনাই আছে। ইমানবোৰ নিশ্চয়বুদ্ধি আছে তেন্তে তেওঁলোকক দেখি নিশ্চয়বুদ্ধি হ'ব লাগে। কোনোৱে লগুন দেখি আহে আৰু বৰ্ণনা কৰে তেন্তে এনেকৈ কোনোবাই ক'ব নেকি যে আমি যেতিয়া দেখিম তেতিয়া মানিম। ইয়াতো ইমানবোৰ সন্তানে কয় যে আমাক ভগৱানে পঢ়াই আছে তেন্তে মিছাতো ক'ব নোৱাৰে। কিন্তু ভাগ্যত যদি নাই তেন্তে বুদ্ধিত নবহিব।

পিতাই কয় ইয়াত এৰিবলগীয়া একোৱেই নাই। এয়া হ'ল অন্তিম জন্ম। গৃহস্থ ব্যবহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক, সেয়া হ'ল অমৰলোক। গোৱাও হয় সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। তাত বিকাৰ নাথাকে। তেন্তে মানিব লাগে নহয়নে। সদায় দেৱতাসকলৰ মহিমাও কৰে সৰ্বগুণ সম্পন্ন... সেয়া আছিল নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। অচ্ছা, সন্তানো জন্ম হ'ব চাগে! তেন্তে কিবা নিশ্চয় যুক্তি থাকিব? বিকাৰৰ পৰা নহয়। তাত এই বিহ হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত হ'ল সম্পূৰ্ণ বিকাৰী, তাত হ'ল সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ। যেনে ৰজা ৰাণী তেনে প্ৰজা। ইয়াত তোমালোকৰ সংশয় কিয় আহে? তাত যি নিয়ম-প্ৰথা হ'ব সেই অনুসৰি সন্তান জন্ম হ'ব। তাত বিকাৰ থাকিব নোৱাৰে। এই স্বভাৱ এই মৃত্যুলোকহে। তাত কোনোও

দুখ নিদিয়ৈ। জন্তুৱেও এটাই আনটোক দুখ নিদিয়ৈ। সিহঁতেও এনেদৰেই জন্ম হয়। এতিয়া তোমাক লাগে কি? শান্তি লাগে যদি নিজকে আত্মা বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মোৰ ওচৰলৈ আহিব পাৰিব। যি স্বৰ্গলৈ আহিবলগীয়া আছে তেওঁ ক'ব আমি জ্ঞান নিশ্চয় ল'ম, সুখ নিশ্চয় ল'ম। পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ সম্পত্তি ল'ব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি লৈ আছে। পিতাৰ শ্রীমতত চলি আছে। গৈ থাকোতে ক'ববাত উল্টা-পুল্টা ধুমুহা আহে তেতিয়া নিশ্চয় নোহোৱা হৈ পৰে। মায়াৰ লগত পৰাজয় স্বীকাৰ কৰি লয়। পিতাই কয় - কল্পৰ আগেয়েও এনেদৰে সম্পত্তি লৈ লৈ পৰাজিত হৈছিল। বিকাৰত ফাঁচি গৈছিল। গোৱাও হয় - সংগই তৰাই কুসংগই বুৰাই। এয়া হ'ল সং সংগ। তেওঁৰ (পিতাৰ) শ্রীমতত চলিলে আমি নতুন দুনিয়ালৈ আহি যাম। নিশ্চয়ত সংশয় আহিলে সম্পত্তি পাব নোৱাৰে। এনেকৈ বহুতৰে নিশ্চয় হৈ হৈ পিছত সংশয় বুদ্ধি হৈ যায়। আপুনিয়ৈ মাতা-পিতা বুলি কৈ পাছত তেওঁক এৰি দিয়ে, এয়াও নাটকত লিপিবদ্ধ আছে। শিৱবাবাৰ হৈ পাছত এনেদৰে পিতাক এৰি দিওঁতা হৈ যায়। তোমালোক ঈশ্বৰৰ হ'ব লাগে নে ৰাৱণৰ? যুদ্ধ হয় জানো। কোনোৱে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি ভাবে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি নিশ্চয় ল'ব লাগে। শ্রীমতত চলি থাকে। এলবামো তোমালোকৰ ওচৰত আছে, যিসকল সন্তানে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল যে আমি গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ থাকিম। পদুম ফুলক পানীয়ে স্পৰ্শ নকৰে। তোমালোকে বিকাৰী দুনিয়াত থাকিও বিকাৰলৈ যাব নালাগে। এয়া হ'ল তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। নিজকে নিৰ্বিকাৰী বনালে তোমালোক নিৰ্বিকাৰী দুনিয়ালৈ গুচি যাব। পৱিত্ৰ হোৱাটো বহুত ভাল কথা। পিতাই কয় যে মোৰ দ্বাৰা তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা যদি স্বৰ্গ পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হ'ব পাৰিব। পতিত দুনিয়াৰ এতিয়া বিনাশ হ'ব হ'ল। কিমান সহজকৈ বুজায় - ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা। সেয়াটো হৈ আছে। বাকী সকলো হিচাপ-নিকাচ সমাপন কৰি মুক্তিধামলৈ গুচি যাব। সত্যযুগত তোমালোকে সঁচা সুখ পোৱা। বৈকুণ্ঠৰ নাম বিখ্যাত। নিশ্চয় লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। মানুহে একোৱেই গম নাপায়। সন্ন্যাসী নিজেই নিৰ্বিকাৰী হয়, সেয়েহে বিকাৰী মানুহে তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। বিকাৰী আত্মা হয়, পৰমাত্মা নহয়। তেওঁলোকে ভাবে আমি নিৰ্বিকাৰী হৈ পৰমাত্মা হৈ যাম। তথাপিও দুটা বস্তু আছে নহয়নে। আত্মা আৰু পৰমাত্মা। বিকাৰীক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোকে ভাবে আমি নিৰ্বিকাৰী হৈ পৰমাত্মা হৈ যাম। পিতাই কয় এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। কোনোৱেও লগ পাব নোৱাৰে। মই আহি সকলোকে পুনৰ লৈ যাওঁ। চিহ্নও আছে মহাভাৰত যুদ্ধ। সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছো মহাভাৰত যুদ্ধ হয় যদি ভগৱানো নিশ্চয় থাকিব লাগিব, যিয়ে সকলো সমস্যা সমাণ্ড কৰিব। সৰ্বশক্তিমান পিতাই হয় নহয়নে। তেওঁ কয় - যদি তোমালোকে মোৰ মতত চলা তেন্তে মই তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক বনাম। কল্প-কল্প তোমালোক মোৰ শ্রীমতেৰে শ্ৰেষ্ঠ হৈ আহিছা। আধাকল্পৰ পাছত যেতিয়া মোৰ মত পুৰা হৈ আসুৰী মত আৰম্ভ হয় তেতিয়া তোমালোকে কঙাল কড়িৰ দৰে হৈ যোৱা। এতিয়া পুনৰ মই তোমালোকক কড়িৰ পৰা হীৰাৰ দৰে বনাওঁ, গতিকে শ্রীমতত চলা উচিত নহয়নে। পিতাই কিমান সহজ ভাবে বুজাই। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কোনো ধৰণৰ ধুমুহাৰ কাৰণে নিশ্চয় যাতে কমি নাযায় - ইয়াৰ বাবে সংগদোষৰ পৰা নিজক বচাই ৰাখিব লাগে। শ্রীমতত পুৰা-পুৰা চলিব লাগে।
- (2) এই অন্তিম জন্মত শ্রীমতত সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী নিশ্চয় হ'ব লাগে। বিকাৰী দুনিয়াত থাকিও বিকাৰে যাতে স্পৰ্শ নকৰে, এইটো ধ্যান ৰাখিব লাগে।

***বৰদান :-** “মই ভাব”ৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি মায়াক বিদায় দিওঁতা নিমিত্ত আৰু নিৰ্মাণ হোৱা।

সেৱাধাৰীয়ে যদি সেৱা কৰোঁতে কেতিয়াবা এই সংকল্পও কৰে যে মই কৰিছোঁ, তেন্তে এই “মই ভাব” অহা মানে সকলো কৰা কাৰ্যৰ ওপৰত পানী ঢালি দিয়া। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ কৰাওঁতা পিতাক কেতিয়াও পাহৰি নাযায়, তেওঁ কৰাই আছে, আমি নিমিত্ত হৈ কৰি আছে। য’ত নিমিত্ত ভাব আছে তাত নিৰ্মাণ ভাব স্বতঃ থাকিব। নিমিত্ত হওঁ, নিৰ্মাণ হওঁ - তেতিয়া মায়া আহিব নোৱাৰে। “মই ভাব”ৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি দিয়া তেতিয়া মায়াই বিদায় লৈ ল’ব।

***শ্লোগান:-** যিজন পৱিত্ৰ হংস তেওঁৰ বিশেষত্ব হ’ল স্বচ্ছতা, স্বচ্ছ হৈ সকলোকে স্বচ্ছ বনোৱা এয়াই হ’ল তেওঁৰ সেৱা।

!!ওম শান্তি!!
